

На 4. ноемврий 1875 г. азъ писахъ на майка си, че братъ ми Георги съ Христо Малкия Караминковъ и Сава Пеневъ пристигнали презъ Свищовъ въ Зимничъ и че очакваме Воловъ и Голѣмия Христо (Н. Библ. арх. обр. № 183).

Ние се радвахме, но хазаинътъ ни даде срокъ да му напустнемъ кжщата, защото той пазарилъ за двама души, пъкъ ние сме станали петъ души и чакаме още. Тогава неуморимиятъ Горовъ и богатиятъ Ив. Стояновъ (баща на професора П. Ив. Стояновъ) ни намѣриха безплатна квартира у двама братя поромънчени българи, които нѣмаха претенция колко души ще бждемъ, а хлѣбътъ ни се даваше отъ Ив. Стояновъ. Ние пратихме пари на Стамболова да дойде при насъ, и той дойде съ Илариона и съ Георги Апостоловъ, когото Стамболовъ познавалъ отъ възстанието въ Стара-Загора. Тази квартира ние нарекохме „Казарма“.

На 11. ноемврий 1875 г. азъ писахъ на майка си (арх. Нар. библ. № 189); въ това писмо Иларионъ приключи едно писмо за Д. Карамихайловъ. На майка ми пише: „писмото за Карамихайловъ трѣбва да му се даде съ пръвъ случай и да му искате петъ лири; вземете ги и ги проводете. Въ сжщото писмо и Стамболовъ пише: „Много здраве, бабо Тонке, събрахме се вече заедно, Стефанъ“.

И така се образувало въ Гюргево Гюргевския комитетъ на апостолитѣ. Тоя комитетъ се състоеше отъ Стефанъ Стамболовъ (председателъ), Стоянъ Заимовъ, Воловъ, Иларионъ Драгостиновъ, Никола Обретеновъ, Георги Апостоловъ, Георги Обретеновъ, Хр. Караминковъ, Георги Икономовъ, Никола Славковъ, Георги Бенковски и Г. Измирлиевъ.

— Бѣхме дали честна дума, равностилна на клетва, че ще отидемъ между народа да го повдигнемъ на възстание; или ще измремъ всички, или ще освободимъ България.